

Dues quinzenes de juliol

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 30.06.09

Vénen dues quinzenes decisives. En la primera hi ha d'haver finançament després d'11 mesos de retard. Massa. L'altra pot caure la sentència del Constitucional sobre l'Estatut --el PP en va recórrer 180 articles--. El juliol és clau per a la configuració de Catalunya i per a la relació amb Espanya. Artur Mas diu que «està en joc la via constitucional». Excessiu per a un partit amb 23 anys de govern. Uns pensen que dramatitza perquè no mana i altres creuen, a Madrid, que CiU ha de governar perquè hi pugui haver pacte de finançament. Pujol el va firmar amb el PSOE i el PP.

I els nervis afloren també en el catalanisme progressista. Però el juliol pot sortir bé si es manté el cap fred. Estem molt lluny del fracàs del juliol del 36 (allò sí que va trencar la via constitucional). Aquí no hi ha (encara) Companys que s'hagi rebel·lat contra la república. A Madrid no governa el Front Popular sinó un partit amb lideratge (atacat per la dreta com Azaña, González, i fins i tot Suárez). I l'exèrcit --actiu a l'Afganistan-- obeeix Carme Chacón després de ser desinfectat per Narcís Serra. Hi haurà tensió perquè Espanya ha de cedir poder. I no li agrada. Però Catalunya no ha de parlar de trencar la Constitució que més anys d'autogovern ens ha donat des del 1714.

El finançament pot sortir bé. Castells i Montilla han aguantat. I només calia veure ahir el president amb Cuní per intuir que se sent guanyador. Està sobre un volcà però destil·la calma socràtica. A més a més el PSOE

tindrà un setembre negre per les urpades del Partit Popular al voltant de la crisi. Els pressupostos són vitals. I necessita un d'aquests tres suports: CiU (victòria àmplia), ERC (suficient), o Joan Herrera (de penal). I cap els votarà sense finançament raonable. ¿Raonable? Únicament els bojos fan d'un pacte polític una qüestió teològica. És clar que CiU pot equivocar-se i jugar a curt. La clau la té **Puigcercós**. Li pot agafar vertigen i fer seguidisme de CiU, com amb l'Estatut el juliol del 2005. Llavors, eleccions anticipades i Mas president. Tampoc és la fi del món.

¿l'Estatut? Caamaño, avui ministre de Justícia, que va parir el text final, el creia ahir "molt majoritàriament constitucional" (*El Mundo*). Així és. I qualsevol president espanyol --Zapatero o Rajoy-- que tolerés una sentència contrària seria un piròman perillós. Però Pujol tenia raó al dir que amb l'Estatut no el vam fer bé. El PSC va votar un text que va esmenar l'endemà. CiU va exigir màxims per pactar rebaixes. I Esquerra va embarcar Catalunya en un creuer arriscat i va saltar del vaixell quan li van fer trampes.

El juliol no s'acabarà malament. I els entrenadors que prediuen la derrota durant el partit no són bons professionals.